

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: B. K.**, zastoupena JUDr. Ivem Šauerem, advokátem, se sídlem Palackého nám. 46, Rosice, proti **žalovanému: Ministerstvo zemědělství, Pozemkový úřad Brno**, se sídlem Traťová 8, Brno, **za účasti zúčastněných osob:** 1) Město Brno, se sídlem Dominikánské nám. 1, Brno, 2) Pozemkový fond České republiky, se sídlem Kotlářská 53, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 30 Ca 185/2003 - 10 ze dne 9. 7. 2003,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

III. Osoby na řízení zúčastněné **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se kasační stížností ze dne 19. 9. 2003 podanou proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Brně (a doplněnou dne 2. 12. 2003) domáhá jeho zrušení a uplatňuje důvod podávaný z § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), totiž nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů. Námitky kasační stížnosti stěžovatelka odůvodňuje neúměrným prodlužováním jejího sporu, během něhož došlo ke změně zákonů citovaných

v odůvodnění krajského soudu (tedy přijetí soudního řádu správního). V kasační stížnosti stěžovatelka rekapituluje průběh vyřizování její žádosti o vydání nemovitosti podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (zákon o půdě), přičemž poukazuje na rozsudek Městského soudu v Brně č. j. 61 C 77/95 - 16 ze dne 4. 11. 1996, který rozhodoval o tom, zda je stěžovatelka oprávněnou osobou; podle tvrzení stěžovatelky správní orgán v dalším řízení právní názory tohoto soudu nerespektoval, přičemž stěžovatelka podala opravný prostředek k soudu již 30. 3. 2000; závěr, že krajský soud není ve správním soudnictví příslušný k rozhodnutí v této věci považuje stěžovatelka za absurdní; uplatňuje tedy své právo na spravedlivý proces v časově přijatelném termínu. Pochybení spatřuje zejména v rozhodnutí správního orgánu, který dostatečně nerespektoval právní názor Městského soudu v Brně. Opravný prostředek stěžovatelky ke krajskému soudu byl podán v dostatečně dlouhé době před nabytím účinnosti s. ř. s.

Nejvyšší správní soud ze soudního spisu sp. zn. 30 Ca 185/2003 Krajského soudu v Brně a správního spisu zjistil:

Magistrát Města Brna, pozemkový úřad, vydal dne 17. 12. 2002 rozhodnutí č. j. 386/91/3 - RNP, kterým rozhodl, že stěžovatelka není vlastníkem části graf. přidělu č. 23 (PO 5/4), k. ú. P., dle KN p. č. 892/13 orná půda o výměře 4174 m² a p. č. 893/13 ost. pl. o výměře 108 m², k. ú. P., podle § 9 odst. 4 zákona o půdě. Stěžovatelka byla poučena, že proti tomuto rozhodnutí může podat opravný prostředek do 30 dnů od doručení ke Krajskému soudu v Brně. Rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno 23. 12. 2002. Žalobu proti němu stěžovatelka podala u správního orgánu dne 14. 1. 2003, soudu byla žaloba postoupena dne 27. 5. 2003. Krajský soud v Brně usnesením č. j. 30 Ca 185/2003 - 10 ze dne 9. 7. 2003 žalobu odmítl s odůvodněním, že se jedná o rozhodnutí ve věci soukromoprávní, a proto je soudem příslušným k rozhodnutí v této věci příslušný okresní soud podle části páté o. s. ř. ve znění účinném od 1. 1. 2003; lhůta pro podání žaloby byla zachována. V důsledku změn v organizaci státní správy se žalovanou stranou stalo Ministerstvo zemědělství.

Žalovaný vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační námitku vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 s. ř. s.) a shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Od 1. 1. 2003 byly ze správního soudnictví vyčleněny věci, v nichž správní orgány rozhodují na základě a v mezích zákona ve věcech vyplývajících ze soukromoprávních vztahů; o žalobách proti těmto rozhodnutím rozhodují podle pravidel obsažených v části páté o. s. ř. okresní soudy v tzv. plné jurisdikci, tedy mohou svým rozhodnutím výrok správního orgánu zcela nahradit. Takovouto věcí je i rozhodování podle § 9 odst. 4 zákona o půdě (tento právní závěr plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek č. j. 2 As 2/2003 - 41), jež byla shledána ústavně konformní i Ústavním soudem /srov. např. I. ÚS 59/04/). Soudní řád správní obsahuje úpravu (§129 odst. 2), podle níž i v řízení zahájeném před 1. 1. 2003 k opravnému prostředku podanému podle předpisů platných do 31. 12. 2002 byly tyto opravné prostředky odmítány při zachování účinků učiněných procesních úkonů s tím, že účastník mohl podat žalobu podle části páté o. s. ř. Tím spíše je třeba tento postup aplikovat i v případě stěžovatelčině, který vykazuje jisté znaky přechodnosti, neboť správní rozhodnutí bylo vydáno před účinností s. ř. s., doručeno bylo rovněž před 1. 1. 2003, leč lhůta pro opravný prostředek uplynula již za účinnosti nové právní úpravy správního soudnictví a žaloba byla podána po 31. 12. 2002. Podle § 129 odst. 1 s. ř. s. bylo možno od 1. 1. 2003 podat ve lhůtě třiceti dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu

namísto opravného prostředku žalobu v případech, ve kterých právní předpisy ve znění účinném do 31. 12. 2002 upravovaly rozhodování soudu o opravném prostředku podle části páté o. s. ř. ve znění do 31. 12. 2002.

Podle § 68 písm. b) s. ř. s. je nepřipustná žaloba ve správním soudnictví, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci. Podle § 46 odst. 2 s. ř. s. soud odmítne návrh tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. V usnesení o odmítnutí návrhu musí být navrhovatel poučen o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu.

Stěžovatelka tedy v souladu s § 129 odst. 1 s. ř. s. podala po 31. 12. 2002 žalobu proti rozhodnutí správního orgánu; poněvadž se však jednalo o rozhodnutí ve věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů (o povaze vlastnického práva jako práva soukromého není pochybností), měla být žaloba směřována v režimu části páté vůči příslušnému okresnímu soudu. Ve správním soudnictví od 1. 1. 2003 věci soukromoprávní povahy přezkoumávány v řízení žalobním nejsou.

Námítka směřující do nedostatku odůvodnění tedy v žádném případě neobstojí, neboť krajský soud své rozhodnutí pregnantně zdůvodnil; stěžovatelčiny námitky spíše mohou být podřazeny pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy tvrzená nezákonnost usnesení o odmítnutí, ale ani takto subsumovaná námitka by nebyla důvodnou. Krajský soud použil správné právní předpisy a přiléhavě je vyložil.

Nejvyšší správní soud vnímá stěžovatelčinu nespokojenost zejména s délkou správního řízení, nicméně pokud jde o soudní řízení, musí konstatovat, že ze soudního spisu vyplývá, že žaloba podaná u správního orgánu v lednu 2003 byla soudu postoupena v květnu 2003 a v červenci 2003 soud o žalobě rozhodl. Pokud se stěžovatelka zmiňuje o opravném prostředku z roku 2000, není obsahem tohoto soudního spisu a nebyl předmětem řízení – ostatně napadené správní rozhodnutí je z prosince 2002, tedy proti němu nemohl směřovat opravný prostředek údajně podaný v roce 2000.

Kasační stížnost byla proto jako nedůvodná zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl za použití § 120 s. ř. s. podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s.; žalovaný správní orgán by podle úspěchu ve věci měl právo na náhradu nákladů řízení, poněvadž však soud ze soudního spisu nezjistil žádné náklady převyšující náklady jeho běžné úřední činnosti, rozhodl, že mu náhradu nákladů řízení nepřiznává. Osoby na řízení zúčastněné by měly právo na náhradu nákladů řízení pouze v případě, že by tyto náklady vznikly jako důsledek plnění povinnosti uložené soudem. K takové situaci však nedošlo, proto soud rozhodl, že ani tyto osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu